

Az idei Európai Lány Matematikai Diákolimpia (EGMO) Olaszországban került megrendezésre. Kis csapatunk (*Janzer Lili, Kerekes Anna, Kocsis Anett és Vankó Miléna*) május 9-én repülőre szállt és Pisába utazott. Megnéztük a ferde tornyot és a belvárost, elkészítettük a kötelező fényképeket, majd vonattal jutottunk el Firenzébe, ahol már kisebb fogadóbizottság várt ránk: egy albán fiú, aki a továbbiakban segítette csapatunkat és egy félig magyar, félig román lány. Utóbbi magyarul köszöntött minket, így meg voltunk lepve, hogy ő nem a mi csapatunkat, hanem az íreket fogja kísérni.

Másnap a megnyitóra került sor. Eddigi életem során sok ilyen eseményen vettem részt, de ennyire szórakoztató nem sok volt közöttük. Az olasz szervezők kisebb komédiát varázsoltak a színház színpadára. Az ünnepség végén felvettük egyen pulcsijainkat, magunkhoz vettük a magyar zászlót és integetve vonultunk végig a színpadon. Ebben a lezáró részben nem csak az volt érdekes, hogy egy csodálatos színház színpadáról mosolyogtunk a nézőkre, hanem a csapatok sorrendje is. Nem a szokásos módon ABC rendben hívták az országokat, hanem átlagéletkor alapján növekvő sorrendben.

Ebéd után besétáltunk a városba. Végigsétáltunk a folyó mentén. Megnéztük az aranyművesek hídját és a dómot. Miután eleredt az eső, hazasiettünk.

A következő két napon lezajlottak a versenyek. Kicsit izgultunk, de csapatvezetőink (Zoli és Panna) biztatása megtette hatását, és sokkal jobb kedvvel mentünk be a termekbe. A feladatok között sok érdekes volt és összességében élveztük a gondolkodást. Végül 2 ezüst- és 2 bronzéremet szereztünk és hetedikek lettünk az országok listáján. Bár ez egy egészen jó eredmény, kicsit sajnáltuk, hogy mindannyian 1 vagy 2 ponttal maradtunk le a jobb éremről.

Természetesen nem hagytuk, hogy ez nagyon lelombozzon és a koordinálás napján remekül éreztük magunkat a kiránduláson. A szervezők Pisába vittek el minket, ahol egy idegenvezető mesélt nekünk a város történelméről, majd egy pizzériában ebédeltünk. Miután jól belakároztunk és megkóstoltuk a közeli cukrászda fagyiját, továbbmentünk Luccába. Itt már csak pár órát töltöttünk, de így is nagy élmény volt. A kisvárosban sétálva sorra leltük meg a szebbnél szebb templomokat, a kellemesebbnél kellemesebb cukrászdákat és a jobbnál jobb képeslapokat.

A záró ceremóniára is Firenze egyik színházában került sor, majd egy gyönyörű palotába mentünk vacsorázni. Az étel remek volt, bár ez minden ételről elmondható, amit az út során kaptunk, a hely pedig egyszerűen mesés.

Ezután már csak a hazautazás volt hátra, de útközben még megálltunk Bolognában, ahol sétáltunk egyet, majd megkóstoltunk egy-két édességet és elindultunk a reptérre.

Így visszagondolva jobb dolgunk nem is lehetett volna. Gyönyörű helyen voltunk, finomakat ettünk és remekül éreztük magunkat.